

Arrest

nr. 133 658 van 24 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat KALIN loco advocaat K. JONCKERS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 23 februari 2007 in het Rijk en heeft zich een achtste keer vluchteling verklaard op 18 juli 2014.

Op 25 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst. U bent geboren op 1 februari 1982 in het dorp Pebaz in de provincie al-Tameem (Kirkuk) in Centraal-Irak. U woonde tot 1993 in Barika Mujama. In 1993 werd uw familie er verdreven en trok uw familie naar Suleymaniya (Noord-Irak). Van 1993 tot 2004 woonden jullie in Suleymaniya en vervolgens keerde u op vraag van het wijkcomité in Suleymaniya en een PUKverantwoordelijke naar Kirkuk terug. Uw familie betrok er een huis in de Domiz-wijk. U en uw broer baatten vanaf 2005 een alcoholwinkel uit, waardoor jullie problemen kenden met terroristen. Jullie ontvingen dreigbrieven. Uw broer is vermoord en u verliet het land op 1 februari 2007. Op 23 februari 2007 kwam u aan in België. Op 26 februari 2007 vroeg u asiel aan.

Op 18 april 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u in 2004 naar Kirkuk teruggekeerd was, noch aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Bovendien legde u een valse identiteitskaart neer om uw beweringen over uw (recente) herkomst te staven, waaruit bleek dat u willens en wetens trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden. De Raad voor Vreemdelingebedwistingen (RVV) bevestigde de beslissing en motivering van het CGVS op 2 juli 2008.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak, vroeg u op 14 juli 2008 een tweede keer asiel aan. U legde een attest neer van de politie van Domiz waarin staat dat u wel degelijk in Kirkuk woonde en er problemen had. Daarnaast legde u een proces-verbaal van de Belgische politie voor, waarin uw verklaringen neergeschreven staan over bedreigingen die u hier in België zou hebben gekregen van enkele Marokkaanse mannen. Ze zouden u bedreigen omdat u naar de zus van één van hen had gekeken. Voorts haalde u geen nieuwe elementen aan.

Op 5 december 2008 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Iraakse politiedocument dat u neerlegde was immers onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de vaststellingen over de geloofwaardigheidsproblemen bij uw recente herkomst uit Kirkuk en de problemen die u er zou hebben gekend. Met betrekking tot uw problemen in België met enkele Marokkaanse mannen, moest vastgesteld worden dat deze op geen enkele wijze te maken hadden met uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op ernstige schade in Irak, en dat ze derhalve buiten het bestek van uw asielaanvraag vielen.

Op 22 april 2009 diende u uw derde asielaanvraag in. U verklaarde dat u niet naar Irak teruggekeerd was. U hield vol dat u sinds 2004 in Kirkuk gewoond had en er problemen kende omdat u er een alcoholzaak uitbaatte. Deze beweringen trachtte u te ondersteunen met de volgende documenten: een bewonerskaart van Kirkuk op uw naam, afgegeven op 15 december 2008, een ontvangstbewijs van PelePost, gedateerd 16 december 2008, een politieattest van Kirkuk waarin staat dat u sinds 2004 in Kirkuk woont en er problemen kent sinds 2007, afgegeven op 17 juli 2008, een brief van uw advocaat waarin beweerd wordt dat u sinds 2004 in Kirkuk woonde, en kopieën van de identiteitsdocumenten van uw ouders en uw overleden broer. Op 4 mei 2009 sloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze asielaanvraag af door de afgifte van een bijlage 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag). Immers, de door u neergelegde documenten waren niet bewijskrachtig genoeg om op te wegen tegen de geloofwaardigheidsproblemen in uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag, temeer omdat reeds toen bleek dat u getracht had de Belgische asielinstanties te misleiden door het neerleggen van een vals identiteitsdocument.

Op 12 mei 2009 vroeg u een vierde keer asiel aan. U was niet teruggekeerd naar uw land van herkomst. U bleef vasthouden aan de verklaringen uit uw eerdere asielaanvragen. U legde documenten neer die u bij uw eerdere asielaanvragen reeds neergelegd had, maar voegde er voor uw vierde asielaanvraag vertalingen naar het Nederlands aan toe. Deze documenten konden bezwaarlijk beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bijgevolg sloot de DVZ deze vierde asielaanvraag op 18 mei 2009 af door de afgifte van een bijlage 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag). Zonder te zijn teruggekeerd naar Irak, diende u op 23 maart 2010 een vijfde asielaanvraag in. U verklaarde dat uw familie per brief bedreigd werd en dat er een granaat op hun huis gegooid werd. Ter ondersteuning van deze verklaringen legt u een politiedocument neer, waarin sprake is van deze incidenten en waarin verwezen wordt naar de

problemen die u in 2007 gekend zou hebben. Gezien uw recente herkomst uit Kirkuk en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig bevonden werden in uw eerste asielaanvraag, en gezien u in uw vijfde asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt en een document neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, moest de DVZ uw vijfde asielaanvraag wel afsluiten met de afgifte van een bijlage 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag). Dat gebeurde op 26 maart 2010.

Op 2 februari 2012 diende u uw zesde asielaanvraag in. U was niet teruggekeerd naar Irak. U hield nog steeds vol dat u vanaf 2004 in Kirkuk gewoond had. U trachtte deze verklaringen te ondersteunen door het neerleggen van nieuwe identiteitsdocumenten. U verwees eveneens naar de problemen die u in uw vijfde aanvraag aanhaalde en legde ter ondersteuning van deze beweringen een dreigbrief neer. De identiteitsdocumenten konden hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunen, maar konden geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bewering vanaf 2004 in Kirkuk te hebben gewoond. Wat betreft de dreigbrief moest worden opgemerkt dat het stuk onvoldoende bewijskrachtig was om op te wegen tegen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolgingsfeiten. In een brief van uw advocaat werd nog verwezen naar een USB-stick met daarop beelden van een aanslag op uw neef, die te maken zou hebben met de door u beweerde problemen. U legde deze USB-stick echter niet neer bij uw asielaanvraag. Op 6 februari 2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van uw zesde asielaanvraag.

Zonder te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, vroeg u op 1 augustus 2012 een zevende keer asiel aan. U legde ter ondersteuning van deze aanvraag de USB-stick neer die in uw zesde asielaanvraag ter sprake kwam en een brief van uw advocaat over het neerleggen van deze stick en over de opvolging van uw regularisatieprocedure. Op 20 augustus 2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag, gezien geen van deze elementen een ander licht kon werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen.

Op 18 juli 2014 diende u voor de achtste keer een asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Irak. U verklaart opnieuw dat u vanaf 2004 in Kirkuk hebt gewoond. U houdt vol dat u er in 2007 problemen kende omdat u een alcoholwinkel uitbaatte. Ten gevolge van uw toenmalige problemen zou uw familie nu nog steeds problemen kennen. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een attest waarop staat dat u in Kirkuk woont, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, vertalingen van twee voorgaande documenten, uw geboorteakte, een nationaliteitsattest van de Iraakse ambassade, een attest waarin bevestigd wordt dat het op dat moment voor de Iraakse ambassade onmogelijk is om een paspoort af te leveren, en een attest dat het eveneens onmogelijk is een geboorteakte op te maken, foto's van een ontplofing in Kirkuk waarbij uw broer gevisieerd zou zijn, een attest van de politie van Turnhout waaruit blijkt dat uw Iraaks paspoort in beslag genomen werd met het oog op controle van de echtheid van het document, vier brieven van uw advocaat over de controle van uw documenten en over uw aanvraag tot regularisatie, een kopie van een politieattest van Kirkuk waarin staat dat u sinds 2004 in Kirkuk woont en er problemen kent sinds 2007.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, namelijk uw bewering dat uw jongere broer gevisieerd wordt omwille van uw vroegere problemen (DVZ, punt 17) en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen omdat u een alcoholzaak uitbaatte in Kirkuk, moet worden beklemtoond dat uw zeven vorige aanvragen werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven na uw eerste asielaanvraag door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De foto's van een aanslag in Kirkuk (document 8) kunnen niets veranderen aan deze vaststellingen. Immers, deze foto's tonen enkel vernielde gebouwen en voorwerpen. Ze geven geen informatie over hoe de gebouwen en voorwerpen vernield zouden zijn, waar deze gebouwen en voorwerpen zich bevonden, wanneer dit gebeurd zou zijn, of met welk doel. In die zin bieden ze geen ondersteuning voor uw bewering dat uw jongere broer gevisieerd zou zijn omwille van problemen die u in 2007 beweert te hebben gehad, en waarvan het CGVS reeds bij uw eerste asielaanvraag vaststelde dat er geen geloof aan gehecht kon worden.

Voorts blijft u in onderhavige aanvraag volhouden dat u zich in 2004 opnieuw in Kirkuk vestigde en dat u er tot 2007 gewoond hebt. U tracht deze beweringen te ondersteunen met de andere documenten die u voorlegt. Hier moet benadrukt worden dat, gezien u in uw eerste asielaanvraag een valse identiteitskaart neerlegde, en gezien u dus aangetoond hebt in het bezit te kunnen raken van valse stukken, en gezien u reeds eerder de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, de door u neergelegde stukken niet kunnen opwegen tegen de eerder gedane vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Kirkuk. Wat betreft het attest waarop staat dat u in Kirkuk woont (document 1), moet nog worden opgemerkt dat het is afgegeven op 20 juli 2014. Dat u een document bemachtigt waarop bevestigd wordt dat u in Kirkuk woont, op een moment dat u al jaren in België verblijft, toont eens te meer aan dat de bewijswaarde van dit stuk verwaarloosbaar is. Wat betreft uw Iraakse identiteitskaart (document 2) en uw Iraaks nationaliteitsbewijs (document 3), en de vertalingen ervan (document 4), moet gesteld worden dat ook deze documenten uw bewering vanaf 2004 in Kirkuk te hebben gewoond niet kunnen ondersteunen. Uit deze documenten zou hoogstens kunnen afgeleid worden dat u in het dorp Pebaz (Kirkuk) geboren bent. Er moet evenwel opgemerkt worden dat over documenten 2 en 3 in het groot de woorden 'ne varietur' geschreven staan, wat duidt op de inbeslagname van stukken die van valsheid beticht worden. Uit uw administratief dossier blijkt dan ook dat, na controle van deze twee documenten door de federale politie, beide documenten vals zijn. Dat u –opnieuw- valse identiteitsdocumenten neerlegt en zo opnieuw tracht de Belgische asielinstanties te misleiden over uw identiteit en herkomst, tast uw algemene geloofwaardigheid, voor zover deze niet reeds teloor gegaan was, verder aan. De valse identiteitsdocumenten kunnen logischerwijze uw reeds bedrieglijk bevonden verklaringen over uw recente herkomst uit Kirkuk niet ondersteunen. Het attest van de Iraakse ambassade in Brussel over uw geboorteplaats (document 5), kan, zoals uit de titel van het document blijkt, hoogstens uw verklaringen in Kirkuk geboren te zijn ondersteunen. Het feit dat u in de provincie Kirkuk (of al-Tameem) geboren zou zijn wordt echter niet betwist in deze. Ook uw bewering dat u de Iraakse nationaliteit zou hebben, waarvan u een attest van de Iraakse ambassade in Brussel neerlegt (document 6), wordt niet betwist in deze. Het feit dat de Iraakse ambassade in Brussel op een gegeven moment in 2011 geen paspoorten kon afleveren wegens een procedureverandering, en dat de geboorteregisters in Irak vernield zijn waardoor ze uw geboorte niet kunnen attesteren (document 7), wordt evenmin betwist in deze. Het attest van de politie van Turnhout (document 9) toont enkel aan dat uw paspoort in beslag genomen werd voor controle van de echtheid van het document. Dit attest kan uw verklaringen over uw herkomst niet ondersteunen. Het attest toont daarentegen wel aan dat u een Iraaks paspoort (al dan niet authentiek) zou hebben dat u niet hebt voorgelegd bij het CGVS. De brieven van uw advocaat (document 10) ondersteunen enkel het feit dat uw documenten ook in het kader van uw regularisatieprocedure van valsheid beticht werden en ondersteunen geenszins uw beweringen over uw recente herkomst uit Kirkuk. Wat betreft de kopie van het politieattest van Kirkuk uit 2008 met vertaling (document 11), moet worden vastgesteld dat u dit attest reeds neerlegde in uw tweede en uw derde asielaanvraag. Het is dus geen nieuw element. Volledigheidshalve moet wel worden opgemerkt dat dit attest onvoldoende bewijskrachtig is om op te wegen tegen uw ongeloofwaardige verklaringen, temeer omdat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. U hebt meermaals aangetoond gebruik te kunnen maken van dit systeem. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het bedrieglijke karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Kirkuk kan er geen geloof worden gehecht aan uw terugkeer vanuit Suleymania (Noord-Irak) naar Kirkuk (Centraal-Irak).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift van 6 oktober 2014 voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal "een onredelijk standpunt inneemt mbt de algemene veiligheidssituatie in de streek van verzoeker", gezien nog steeds betwist wordt dat hij na een tijdelijk verblijf in Suleymania terug naar Kirkuk zou zijn verhuisd.

Verzoeker wijst erop dat, waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zijn meest recente identiteitsdocumenten mogelijk ook vals zouden zijn, uit de beslissing van het O.M. "blijkt dat uit het valsheidsonderzoek NIET is gebleken dat het identiteitsdocument vals zijn" en dat er bijgevolg een sepotbeslissing is genomen.

Hij benadrukt dat de stukken afkomstig zijn uit Kirkuk, wat er volgens hem op wijst "dat verzoeker inderdaad weldegelijk daar als laatste in de registers moet zijn ingeschreven geweest en dat zijn verhaal mbt zijn afkomst klopt", gezien de nieuwe identiteitskaart werd aangevraagd in en afgeleverd door de diensten te Kirkuk, wat "enkel kan indien verzoeker inderdaad daar als laatste was gevestigd".

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk is teruggekeerd naar Kirkuk. Hij meent evenwel dat *“ongeacht of verzoeker in Kirkuk dan wel Suleymania woonde”* een terugkeer hem in een zeer gevaarlijke streek zal doen terechtkomen, gezien beide steden in Noord-Irak liggen, zijnde volgens hem *“strijdterritorium van Isis en de aanvallen tegen Isis, en in het overwegend door Koerden bewoonde gebied”*. Hij verwijst dienaangaande naar een reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar een reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij stelt dat er in zijn streek *“een open strijd tussen extremisten, het Iraakse leger en bevolkingslegers alsook een internationale coalitie aan de gang”* is. Hij voert aan: *“Hoewel CGVS stelt dat niet is bewezen dat verzoeker als thuisstad Kirkuk heeft, houdt zij ermee terecht geen rekening dat indien dat al niet zo is (quod non) verzoeker dan minstens als thuisstad Sulaymaniyah heeft, waar de toestand eveneens extreem gevaarlijk is”*.

Verzoeker laat gelden dat hij verklaringen aflegde *“over al wat hij weet en voor zover dat gezien zijn leeftijd, opleidingsgraad en sociaal profiel praktisch mogelijk is”*; hij acht zijn verklaringen *“rekening houdend met de bekende gegevens van de situatie ter plaatse geenszins ongeloofwaardig”* en benadrukt dat hij *“tal van stukken (neerlegde) onder meer mbt zijn identiteit waarvan na strafonderzoek is gebleken dat er GEEN aanwijzingen zijn dat deze vals zijn”*. Hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en besluit *“dat verzoeker weldegelijk voldoet aan de op hem rustende bewijslast”*.

Hij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van *“artikel 51/8”*, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van *“de bepalingen van de Vreemdelingenwet”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen, *“minstens het dossier opnieuw over te maken aan het CGVS voor nieuwe beoordeling”*.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 25 september 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen -aangaande zijn vroegere problemen-betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige zeven asielaanvragen had aangebracht.

Op 18 april 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in 2004 naar Kirkuk teruggekeerd was, noch aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. De Raad bevestigde deze beslissing op 2 juli 2008 (RvV 2 juli 2008, nr. 13 583). Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

De commissaris-generaal nam in december 2008 een tweede beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, die door de Raad werd bevestigd op 20 februari 2009 (RvV 20 februari 2009, nr. 23 375). Hiertegen diende verzoeker evenmin een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien (i) verzoekers louter bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van zijn verklaringen in eerdere asielaanvragen, waaraan geen geloof werd gehecht; (ii) de voorgelegde foto's van een aanslag in Kirkuk geen informatie geven over hoe de gebouwen en voorwerpen vernield zouden zijn, waar deze gebouwen en voorwerpen zich bevonden, wanneer dit gebeurd zou zijn, of met welk doel; (iii) het attest waarop staat dat verzoeker in Kirkuk woont werd afgegeven op 20 juli 2014, terwijl hij op dat moment al jaren in België verbleef, wat de bewijswaarde ervan geheel ondermijnt; (iv) de Iraakse identiteitskaart en het Iraaks nationaliteitsbewijs, alsook de vertalingen ervan, hoogstens kunnen staven dat verzoeker in het dorp Pebaz (Kirkuk) geboren is, wat niet wordt betwist; (v) het attest van de Iraakse ambassade in Brussel over verzoekers geboorteplaats eveneens slechts zijn verklaringen in Kirkuk geboren te zijn kan ondersteunen; (vi) het attest van de Iraakse ambassade in Brussel, waaruit verzoekers Iraakse nationaliteit zou blijken, niet wordt betwist; (vii) het feit dat de Iraakse ambassade in Brussel op een gegeven moment in 2011 geen paspoorten kon afleveren wegens een procedureverandering en dat de geboorteregisters in Irak vernield zijn waardoor ze verzoekers geboorte niet kunnen attesteren evenmin betwist worden; (viii) het attest van de politie van Turnhout enkel aantoonde dat verzoekers paspoort in beslag genomen werd voor controle van de echtheid van het document; (ix) de brieven van verzoekers advocaat slechts ondersteunen dat verzoekers documenten ook in het kader van zijn regularisatieprocedure van valsheid beticht werden; (x) de kopie van het politieattest van Kirkuk uit 2008 reeds werd neergelegd in zijn tweede en derde asielaanvraag; (xi) uit de informatie in het administratief dossier, toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat er voor burgers in Noord-Irak actueel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift en tijdens de terechtzitting op wijst dat, aangaande het argument in de bestreden beslissing dat zijn meest recente identiteitsdocumenten mogelijk ook vals zouden zijn, uit de beslissing van het O.M. echter *"blijkt dat uit het valsheidsonderzoek NIET is gebleken dat het identiteitsdocument vals zijn"* en dat er bijgevolg een sepotbeslissing is genomen, antwoordt de Raad dat uit deze identiteitsdocumenten -die slechts zouden kunnen staven dat verzoeker in het dorp Pebaz (Kirkuk) geboren is- hoe dan ook niet blijkt dat verzoeker zich, na een jarenlang verblijf in Suleymaniya, in 2004 opnieuw in Kirkuk zou hebben gevestigd, alwaar zijn beweerde asielproblemen zich afspeelden.

Verzoeker meent dat het loutere feit dat bepaalde neergelegde stukken afkomstig zijn uit Kirkuk zou bewijzen *"dat verzoeker inderdaad weldegelijk daar als laatste in de registers moet zijn ingeschreven geweest en dat zijn verhaal mbt zijn afkomst klopt"*, wat echter een *post factum* bewering is. Hij toont immers geenszins met objectieve gegevens aan dat het verkrijgen van deze documenten *"enkel kan indien verzoeker inderdaad daar als laatste was gevestigd"*.

De argumentatie in het verzoekschrift dat *"ongeacht of verzoeker in Kirkuk dan wel Suleymania woonde"* een terugkeer hem in een zeer gevaarlijke streek zal doen toekomen, gezien beide steden in Noord-Irak liggen, zijnde volgens hem *"strijdterritorium van Isis en de aanvallen tegen Isis, en in het overwegend door Koerden bewoonde gebied"*, en dat er in zijn streek *"een open strijd tussen extremisten, het Iraakse leger en bevolkingslegers alsook een internationale coalitie aan de gang"* is, toont niet aan dat voornoemde informatie aangaande de veiligheidssituatie in Noord-Irak en de impact van ISIS aldaar foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende relevante informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. Het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en het reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken zijn *in casu* niet dienstig. Deze reisadviezen zijn gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Deze reisadviezen kunnen aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn dan ook geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een

algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

2.4. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In casu werd door de commissaris-generaal in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag reeds onderzocht of er sprake is van een schending van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en deze beoordeling werd in beroep door de Raad bevestigd. In het kader van zijn huidige, achtste, asielaanvraag heeft verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad wijst er nog op dat de drempel voor de toepassing van artikel 2 en 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

2.5. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan

een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK